

TAJNI ŽIVOT

Iako moja žena i ja spavamo u odvojenim sobama, slučajan snimak kamere otkrio je zadivljujuću aktivnost. Svake noći, pošto čvrsto zaspimo, iz glava nam se izmigolje naši homunkulusi, koji negde tu prebivaju. Prvo se jure po stanu, a zatim, kada se dohvate, prepuštaju se neobuzdano strastvenom, pa čak i pretenciozno divljem erotskom činu. Potom, pred zoru, vrata se u naše lobanje i mi se polako budimo.

Kada se ujutro rasanimo i nađemo u trpezariji, ona dogegavši se u hodalici, a ja u neudobnim kolicima sa kateterom iz kojeg urin kapljičavo otiče u kesu, dve osušene matore grane, dugo se samo gledamo, vragolasto smejući se očima, vešto nasamareni da je uzrok nestašnih osmeha uspostavljen u tamo nekoj davnoj, nepristupačnoj i bezobraznoj prošlosti, dok spokojno ispijamo naše poslednje jutarnje kafe ili ređe kakao.

DUBOKO NA POVRŠINI

Ko još želi biti Sada i Ovde? Retki su oni trenuci, istrgnuti iz zanesenosti Jednom i Tamo, oni blistavi momenti kada neko poželi da prisustvuje, celim svojim bićem, ovom što se dešava Ovde i Sada. Zaista, sve je teže, ako je ikad i bilo lako, naći one koji su prisutni. Pogledajte kroz prozor, zagledajte se u gomilu ljudskih hodajućih tela: nema tu nikog. Svakodnevnica je krcata neopravdanim izostancima.

Juče se sudarim s nekim. Pogledamo se – to sevaju oči u prazno. I pazite, zamalo, zamalo da poverujem da je sudar dokaz da živimo u istom svetu.

Naravno, pardoniramo kako i dolikuje poklonicima svakodnevnih učtivosti. Odlazimo mirni i vaspitani. Pomislih: „Pa to je to. Šta nam više treba.” Dakle: površnost kao mesto susreta. I toliko smo *duboko na površini*, tako uronjeni u nju, da je čudo kako se uopšte snalazimo u komplikovanoj, baroknoj gordosti ove čitave tri dimenzije. Za kompleksnost *Pacman*-a koju jedva dosežemo dovoljna bi nam bila i jedna poveća plotna i ništa se bitnije ne bi promenilo.

Sva ta biološka razuzdanost... glupavi, krpeći algoritam slepog Vajara, sva ta osećanja i suptilnosti, drame rođenja, pohlepe i protivrečja života, ili, recimo: creva s gomilama gnojiva, nesvarenim pasuljima, crevne flore, pećurke u ušima – šta s tim?

Potom, ta trapava komika umiranja. Skapavanja po etapama, crkavanja sekvencijalno po modulima, usrani kreveti, pelene koje ne sprečavaju izmet da procuri na dušek koji će se po upokojenju baciti, otkazivanja funkcije očnih nerava, mrtvački zadah, sarkopenično smanjenje glave koja može da stane u šaku kepeca, mnogo sluzi, slinâ, krvi, dahtanja i kuknjave. U ovom svetu ima isuviše biomase za nešto što ima funkciju tufne. Čemu (osim kao moneta!) – čemu, uzalud odzvanja eho, kad nam je kao definitivno tufnastim elementima dovoljna samo jedna poveća ravan i jedan mali lavirint da se ne došadjemo.

Elegantno, bez suvišnih procesa, baš kao u jednostavnim arkadnim igrama osamdesetih: *Ready, Start i Game over*.

PRECIZNA FLEKA

U mojoj glavi često padaju kiše. Tada se između ivičnjaka i puta koji omeđava stvara neveliki ali aktivni potočić. Odnekud naviše, stiže mi njime brodić od papira s porukom. Ma koliko jurio, uvek zakasnim da pročitam poruku. Brod koji podignem već je toliko nakvašen da su slova razmazana u prijatnu ljubičastu fleku neodređenog oblika. Kada pak kiše nema, stojim pored puta čekajući uzaludno. Tad nema ni potočića kojim bi brodić doplovio. Eto, tako sam raspet između *ne znam kako* kad je kiša i *nemam čime* kad je suvo. A možda je (u nemoći, navodno, otkrivam) baš to pravo stanje. Možda je za čoveka, bar mene, prava poruka primljena: fleka. Očaravajuća akrilna mrlja beskonačnih preliva.

Zato preispitujem sebe za drugačiju istinu: nije li sav smisao razumevanja sadržan u naporu da prihvatim fleku kao precizno primljenu poruku, koju mi je neko poslao želeći da je primim upravo kao fleku?

Jer, preciznost ovde nije u vezi sa artikulacijom. Artikulacija je na meni, ne na pošiljaocu.